

Στήν Ντίνα

(Μπορεῖ νὰ ἔγινες
Ἦ νὰ μὴν ἔγινες ἄστρο.
Ἄλλὰ ὑπῆρξες.
Τὸ ἐπιβεβαιώνει

Τὸ ἴδιο φῶς
Ποῦ συνέχεια στέλνεις
Ὅσο κι ἂν ὀλοένα
Ξεμακραίνεις.)

Λείπει

Λύπη

Όσο περνάει ο καιρός
Τόσο και τὰ σημάδια
Θὰ ἐξαφανίζονται τοῦ χρόνου.

Τοῦ χρόνου
Δὲν θ' ἀκούγονται πιὰ
Οὔτε οἱ βαριῆς ἀνάσες

Τῆς ἀρρώστιας σου,
Θὰ ἐπιστρέψει κι ὅλη σου
Ἡ υἰγεία, ποὺ εἶχε χαθεῖ

Τὰ τελευταία χρόνια
Ἀκολουθώντας
Τὴν νιότη, ἔτσι θὰ βρεῖ

Τὸν δρόμο νὰ γυρίσει
Κι ἐκείνη ἀνάλαφρη,
Ἄλλ' ἔτσι ἀπὸ τοῦ χρόνου

Θᾶχουμε μιὰ σοβαρὴ
Διαφορὰ ἡλικίας,
Ποὺ ὅσο περνάει ὁ καιρὸς

Θὰ μεγαλώνει θὰ μεγαλώνει
Σὰν νεοπλασία
Μέχρι νὰ γίνεῖ ἀνορθογραφία.

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Δικαιοσύνης

Μόλις ἐξέπνευσες
Καὶ χτύπησαν καμπάνες.

Ἡ μνήμη, λέει, ἐορτάζεται
Τοῦ Ἱερομάρτυρος

Καὶ Πολιούχου
Τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν

Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.
Τιμὴ μεγάλη πλέον

Καὶ γιὰ τὴν δική σου μνήμη
Ὁ συνεορτασμός

Μιᾶς Εἰρηνοδίκου Ἀθηνῶν
Μ' ἓναν Ἀρεοπαγίτη.

Ἄλλωστε, ἐκτὸς αὐτοῦ,
Τόσα χρόνια, κι ἐντὸς

Κι ἐκτὸς ὑπηρεσίας, τόσο
Μαρτύρησες κι ἐσὺ

Ἄπ' ὅ,τι λέν συμπτώματα,
Ἄλλὰ ἐγὼ θὰ πῶ

Βασανιστήρια καὶ τὸν βασανιστὴ
Ἄδικη καὶ ἀνίερη νόσο.

Μὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ
Ὅτι σοῦ ἀπονεμήθηκε

Κατόπιν ἐορτῆς δικαιοσύνη.
Ἔστω κι ἀπὸ μία σύμπτωση.